

találnunk azt a' versalkotásbéli nagy tökéletes-
séget, azt a' poetai kedves harmóniát, 's hason-
líthatatlan szépségű mennyei muzsikát, melyet a'
most élő tudós nemzetek' legjelesebb Poetájinak
legszebb költeményeiben is hiában keresnénk, és
valósággal már csak azért sem találhatnánk, mi-
vel az ő nyelvek szűkülködik ama' tökéletes jó
prozodiabeli tulajdonságok nélkül, a' mellyek
arra megkívántatnának. Boldogok e' tekintetben
a' magyar Költők; mert egyedül csak ők remél-
hetik, hogy ezen két nagy Poeta' verseinek szívet
elmét megbájoló gyönyörű harmóniájához hasonló
szép muzsikával zengedező verseket írhatnak,
és, ha bár őket ebben soha el nem érhetnék is,
legalább hozzájuk valaha talán — közelíthetnek!

Batsányi János,

8.

AZ ÉN BOLDOGÍTÓM.

Milliók között sincs egy, kit a' fene,
Vak Ate ekként vett volna szabdalásba,
Ha megdühödve kapkod néha másba,
Segélni azonnal kész azt istene.

Ah, engemet nem véd őellene
Sem ég sem föld, e' szörnyű bajvívásba',
Ajúlva dőlök újabb lankadásba,
'S írt nem találok, melly enyhítene.

Erosz megszánta éltemnek kínjait,
'S mond: én enyhítem a' kit a' Sors sújta,
'S bérül ölembe tette le Sophiet.

És ím miolta ő nékem áldást nyújta,
'S bús éjjelimnek bájos mécset gyújta,
Nem érzem a' Vad' csapkodásait.

KAZINCZY.

A' JEGYVÁLTÓ.

Vedd e' gyűrűt reszkető kezemből,
Vedd e' csókban forró lelkemet!
Néked minden órát életemből,
Értted vérözönnel szívemet.
Téged fognak által karjaim,
O te, e' keblemnek ideálja,
Melly gyakran, mint nyári est^x homálya,
Messze lengett szél' fuvalmain!

Merre, merre lángoló hevemben?
Honnan, honnan, o nem földi kény!
Mért e' reszkető könnyű szememben?
Mért ez édes órán új remény?
Bájos arczod', százszor boldog álom,
A' múltban 's jövőben nem találom.
Holtan fekszem e' lágy karodon,
Vagy merengek bő hullámidon.

Tündérkárpitot vonnak felettem
Hű szerelmünk' nyájas isteni,
Érzem őket hüsen lengeni,
'S égi scének tűnnek fel mellettem,

'S myrtuslombjaimnak enyhelyében
 Én, a' választott, a' boldog én!
 Öszve omlok a' kény' érzetében,
 'S égek Armidámnak kebelén.

KÜLCSEY.

Mind a' két dal ömledezés, boldog szerelemnek ömledezése. Kazinczyé tele érezéssel, Külcseyé tele lobogással. Az a' múlt fájdalmakat említi, és hogy azokat neki Eros enyhítette: Ez a' boldog Jegyes' megkoronázott, megszentelt lángjában rebeg. Amaz túl a' szenvedésen, túl a' pásztoróra' első édes pillantatán, de még is nem öröm nélkül. Ez a' jelenkorban, nem látva semmit kedvesén, nem érezve semmit ön hevéen kívül. Az zajlani kezd 's ragadni, de megcsendesül 's enyhülni hagy: Ez ömlik és dagad, 's majd örvénnyé válik, 's elkap magával. Amaz mint a' setét felhőkből kikelő hold: ez! fáklya Amor' kezében. Ott a' szív' jóltalált festése: itt maga a' szív küszködő érzelmeivel.

Külcseynek stylusa tömöttebb, merészebb; több inversiókkal, elszaggatásokkal, szökdelésekkel: Kazinczyé pedig innepibb, lágyabb; 's csínosbb mint özönnel - folyó; 's a' társáénál kerekesebb.